

Sygn. akt II AKa 245/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA Piotr Schab

Sędziowie SA Anna Zdziarska

SO del. Dorota Radlińska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2020 r. w Warszawie

sprawy:

- 1. M. B., ur. w dniu (...) w W., s. S. i A. - oskarżonego z art. 280§1k.k. i in.*
- 2. A. C. (1), ur. w dniu (...) w W., c. I. i W. - oskarżonej z art. 258§2k.k. i in.*
- 3. V. P., ur. w dniu (...) w O. (Ukraina), s. W. i E. – oskarżonego z art. 258§3k.k. i in.*
- 4. M. U., ur. w dniu (...) w W., s. T. i K. - oskarżonego z art. 258§2k.k. i in.*

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 2marca 2017 r. sygn. akt XII K 108/13

I. Wobec V. P. :

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:*

- uchyla wyrok w punkcie 27 o orzeczeniu kary łącznej pozbawienia wolności;

- eliminuje z opisu oraz kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 24 działanie w warunkach art. 64§1 k.k. i obniża orzeczoną wobec niego karę pozbawienia wolności do 2 /dwóch/ lat;

- przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na podst. art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 1 lipca 2015 r. orzeczone w pkt. 22, 23, 25, 26 oraz powyżej kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu karę łączną 8(osiem) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie od dnia 3 września 2015 roku do dnia 30 maja 2016 roku;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego utrzymuje w mocy.

II. Wobec A. C. (1) :

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchyla wyrok w punkcie 12 o orzeczeniu kary łącznej pozbawienia wolności;

- obniża orzeczone wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności w następujący sposób- w punkcie 9 do roku i 6 /sześciu/ miesięcy; w punkcie 10 do 4 /czterech/ lat; w punkcie 11 do 2 /dwóch/ lat ;

- przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na podst. art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 1 lipca 2015 r. orzeczone powyżej kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonej karę łączną 5(pięciu) lat pozbawienia wolności;

- - na podstawie art. 63 § 1 k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie od dnia 2 października 2012 roku do dnia 15 stycznia 2016 roku,

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonej utrzymuje w mocy.

III. Wobec M. B. oraz M. U. – zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. Zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za instancję odwoławczą obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	<i>II AKa 245/18</i>
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	6	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 marca 2017 roku, sygn. akt XII K 108/13.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1. 1.	1. 1				
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>I. Apelacja obrońcy M. B. - wskazywała na wymienione poniżej uchybienia:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 7 k.p.k., poprzez zupełnie dowolną, sprzeczną z zasadami logiki, obiektywizmu i doświadczenia życiowego w szczególności ocenę dowodu z wyjaśnień oraz zeznań świadka T. Ś.. Podnosząc uchybienie tej normy prawnej przez Sąd I instancji obrońca kwestionował ocenę zeznań i wyjaśnień szeregu świadków i oskarżonych, których depozycje pozostawały w sprzeczności z materiałem, który zdaniem Sądu I instancji był wiarygodny, - art. 41 §1 k.p.k. w zw. z art. 42 §1 k.p.k., poprzez niewyłączenie się z urzędu od rozpoznawania sprawy SSO Danuty Kachnowicz, co do której w toku rozpoznawania sprawy zaszły wielokrotnie uzasadnione przesłanki poddające w wątpliwość Jej bezstronność, - art. 170§ 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 169 §1 k.p.k., poprzez oddalenie w toku rozprawy głównej szeregu wniosków dowodowych, szczególnie wskazanych w apelacji, - art. 172 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 §1 k.p.k., poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji z urzędu szeregu dowodów, szczególnie wskazanych w apelacji, 	<ul style="list-style-type: none"> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

- art. 191 §2 k.p.k.,
poprzez zaniechanie pouczenia
wyszczególnionych w apelacji
świadków o uprawnieniu z art. 183 1
k.p.k.,

- art. 193§ 1 k.p.k. w zw. z art.
194 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.
w zw. z art. 410 k.p.k. w zw.
z art. 6 k.p.k., poprzez czynienie
ustaleń faktycznych w zakresie stanu
zdrowia oskarżonego M. B. w dniu
29 września 2015 r. i możliwości
jego dalszego uczestnictwa w
tym dniu w rozprawie w
oparciu o pozaprocesową, wydaną
bez postanowienia dowodowego
(art. 194 k.p.k.), opinię bliżej
nieokreślonego zespołu karetki
pogotowia medycznego,

- art. 193 §1 k.p.k. w zw. z art.
167 k.p.k. w zw. z art. 366§1 k.p.k.,
poprzez niedopuszczenie przez sąd i
instancji z urzędu dowodu z opinii
biegłych, wskazanych szczegółowo w
apelacji;

- art. 390§2 k.p.k. i art.
391§1 i 2 k.p.k. poprzez
przesłuchanie świadka T. Ś. pod
nieobecność oskarżonych, oraz
odczytując zeznania i wyjaśnienia
świadków wskazanych w apelacji w
sytuacji, kiedy brak było do tego
normatywnych podstaw,

- art. 410 k.p.k., poprzez pominięcie
okoliczności wynikającej z zeznań
wskazanych w apelacji świadków.

Konsekwencją wskazanych
uchybień, zdaniem obrońcy był błąd
w ustaleniach faktycznych przyjęty
za podstawę orzeczenia i mający
wpływ na jego treść, tj. uznanie, iż
oskarżony M. B. popełnił zarzucane
mu czyny, podczas gdy z prawidłowo
ocenionego materiału dowodowego

	nie da się, zdaniem obrońcy wywieść takiego wniosku.	
<p>II. Apelacje obrońców A. C. (1) - wskazywały na wymienione poniżej uchybienia:</p> <p>- art. 7 k.p.k. - poprzez naruszenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i popadnięcie w dowolność ocen, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w zakresie oceny: zeznań świadka T. Ś. w zakresie sprawstwa oskarżonej A. C. (1), oraz zeznań i wyjaśnień szeregu świadków, wskazanych przez obrońców w apelacjach;</p> <p>- art. 410 k.p.k. - poprzez pominięcie przez Sąd I instancji dowodów ujawnionych na rozprawie wskazanych w apelacjach.</p> <p>- art. 170 1 pkt 5 kpk polegającą na oddaleniu wniosków dowodowych złożonych przez oskarżonego M. B., szczegółowo opisanych w apelacji, jak też innych wniosków dowodowych, które szczegółowo wskazane zostały w apelacji adw. J. S.;</p> <p>- art. 390§2 k.p.k. i art. 391§1 i 2 k.p.k. poprzez przesłuchanie świadka T. Ś. pod nieobecność oskarżonych, oraz odczytując zeznania i wyjaśnienia świadków wskazanych w apelacji w sytuacji, kiedy brak było do tego normatywnych podstaw,</p> <p>- art. 410 k.p.k., poprzez pominięcie okoliczności wynikającej z zeznań wskazanych w apelacji świadków.</p> <p>- art. 424 i pkt 1 kpk polegającą na sporządzeniu uzasadnienia w sposób wadliwy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

Konsekwencją wskazanych uchybień, zdaniem obrońców był błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, tj. przyjęciu, że oskarżona A. C. (1) była karana w sytuacji, gdy skazanie w sprawie sygn. XVIII K 120/08 uległo zatarciu, jak też uznanie, iż oskarżona A. C. (1) popełniła przypisane jej czyny, podczas gdy z prawidłowo ocenionego materiału dowodowego wniosek taki nie wpływał.

Nadto adw. J. L. zarzucił wyrokowi niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonej A. C. (1).

III. *Apelacja obrońcy V. P. -*

Wskazywała na wymienione poniżej uchybienia:

- art. 7 k.p.k. , wyrażającej się w dowolnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie dowodu z zeznań T. Ś. a co za tym idzie obrońca kwestionował także ocenę pozostałego materiału dowodowego, której dokonał Sąd I instancji w szczególności zeznań innych świadków oraz wyjaśnień oskarżonych;

- art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie części zeznań świadka wskazanego w apelacji.

Obrońca zarzucił także uchybienie w postaci błędu w ustaleniach faktycznych, które było konsekwencją uchybień procesowych, co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego przypisania winy oskarżonemu.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów, na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. obrońca zarzucił zaskarżonemu wyrokowi, że został wydany z naruszeniem przepisów prawa materialnego, tj.: art. 263 § 2 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy Sąd I instancji nie ustalił wszystkich znamion czynu określonego we wskazanym przepisie, a konkretnie nie ustalił, że oskarżony posiadał broń bez wymaganego zezwolenia, ani też jaki był zamiar oskarżonego oraz art. 64 §1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy Sąd I instancji nie ustalił wszystkich przesłanek zastosowania tegoż przepisu, a konkretnie nie ustalił w związku z którym wyrokiem wydanym wobec oskarżonego można przypisać mu recydywę, jaką część kary oskarżony odbył, kiedy miało to miejsce i jaki okres upłynął od odbycia kary do dnia przypisania oskarżonemu poszczególnych przestępstw w zaskarżonym wyroku, do których zastosowano art. 64 1 k.k.

IV. Apelacje obrońców M. U. - wskazywały na wymienione poniżej uchybienia:

także obrońcy tego oskarżonego zarzucili Sądowi I instancji obrazę przepisów postępowania, która skutkowałą błędem w ustaleniach faktycznych. W szczególności, zdaniem obrońców doszło do uchybienia art. 7 k.p.k., art. 410 i in k.p.k. wyrażającego się w dowolnej a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego.

Nadto adw. P. F. podnosił także naruszenie przepisu art. 2 2 k.p.k. w zw. z art. 167 kp.k. w zw. z art. 366 1 i 2 kp.k. w zw. z

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

art. 192 2 k.p.k w zw. z art. 201 k.p.k., polegające na zaniechaniu Sądu Okręgowego w Warszawie dążenia do realizacji zasady prawdy materialnej, jak również nieprzeprowadzenie z urzędu dowodów mających znaczenie dla ustalenia wiarygodności przesłuchiwanego świadka T. Ś., przeprowadzenie których to dowodów wnioskowali obrońcy innych oskarżonych, a także które to dowody Sąd I instancji powinien był przeprowadzić z urzędu. Obrońca ten podnosił także zarzut naruszenie przepisu art. 424 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na niedopełnieniu określonego przepisem obowiązku wydania orzeczenia w oparciu o całokształt materiału dowodowego, zgromadzonego w niniejszej sprawie, w tym pominięciu dla oceny wiarygodności świadka T. Ś. w zakresie osoby oskarżonego M. U. szeregu istotnych dowodów osobowych i rzeczowych, a nadto zamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia koniecznych elementów, a przede wszystkim szczegółowego wskazania w oparciu o jakie konkretnie dowody Sąd poczynił konkretne ustalenia stanu faktycznego w zakresie M. U., wnikliwej oceny zebranych w niniejszej sprawie dowodów.

Adw. S. J. wskazywała także na uchybienie, wyrażające się w niezaliczeniu oskarżonemu w oparciu o materialnoprawną podstawę określoną w art. 63 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu tymczasowego aresztowania, w pełnym zakresie.

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Obrońcy wszystkich oskarżonych zarzucali Sądowi I instancji dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego w zakresie zeznań T. Ś..

Odnosząc się zatem – związłe – do powyżej wskazanego stanowiska obrońców stwierdzić należy, iż zarzuty wszystkich skarżących były niezasadne. Wbrew bowiem twierdzeniom obrońców, Sąd I instancji dokonał całościowej i wnikliwej oceny zeznań świadka T. Ś., czemu dał wyraz w sporządzonym uzasadnieniu. Nie sposób zgodzić się z zarzutami obrońców, że depozycje tego świadka były wewnątrznie sprzeczne w zakresie, w jakim miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Oceniając depozycje te przez pryzmat doświadczenia życiowego i zgodnie z zasadami logicznego rozumowania- słusznie Sąd Okręgowy uznał je za wiarygodne. Okoliczność, że zeznania świadka nie korespondowały z zeznaniami innych osób, co do których świadek składał obciążające zeznania w innych postępowaniach w żadnym razie nie mogła świadczyć o niewiarygodności T. Ś.. Z racji tej, że zeznania tego świadka stanowiły zasadniczo najważniejszy dowód w sprawie – Sąd I instancji poddał je wnikliwej analizie, co wynika z treści uzasadnienia. Nie umknęło uwadze Sądu Okręgowego, że T. Ś. zdecydował się na współpracę z organami ścigania i jest osobą z bogatą przeszłością kryminalną / str. 83-84 uzasadnienia/. Oceniając zeznania tego świadka Sąd I instancji miał także na uwadze

fakt, że zdarzały się momenty, iż T. Ś. nie pamiętał pewnych okoliczności, co do innych nie był całkowicie pewien /str. 87 uzasadnienia/. Ocena tych okoliczności przez Sąd I instancji nie budzi żadnych zastrzeżeń. Wbrew zarzutom obrońców nie były to okoliczności, które mogłyby zdyskwalifikować w całości zeznania tego świadka. Także rozbieżności w zeznaniach tego świadka z zeznaniami innych świadków, nawet jeżeli są to funkcjonariusze policji co do zasady nie mogły zdyskwalifikować depozycji T. Ś. – jak chciałby tego np. obrońca oskarżonego B.. Zgodzić należy się z twierdzeniem tego obrońcy, że ocena dowodu z wyjaśnień/zeznań osoby, która składa je w celu skorzystania z dobrodziejstwa art. 60 §3 lub 4 k.k. pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wyłącznie w sytuacji, gdy przeprowadzona jest w sposób obiektywny, szczególnie wnikliwy, a wyjaśnienia/zeznania pomawiającego znajdują odzwierciedlenie w treści innych, przeprowadzonych przed sądem dowodów. Rzecz jednak w tym, że w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji dokonał takiej obiektywnej i szczególnie wnikliwej oceny depozycji T. Ś., jak też wskazał w jakim zakresie depozycje te korespondowały z innym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym /np. str. 93- 98 uzasadnienia/. Analiza obszernych fragmentów uzasadnienia Sądu I instancji odnoszących się do zeznań T. Ś. /str. 83-86, 90, 93-97, 99-102, 104-117, 119-124, 139, 141-142, 147-156, 163, 165-166, 169, 171, 171,177/ uprawnia twierdzenie, że Sąd Okręgowy w sposób skrupulatny i drobiazgowy wręcz weryfikował poszczególne kwestie podawane

przez tego świadka z faktami, które wynikały z zeznań innych świadków. Nie ulega zatem żadnej wątpliwości, że ocena zeznań T. Ś. w kształcie, w jakim dokonał tego Sąd I instancji pozostaje pod ochroną art. 7k.p.k.

Obrońca M. B. ponadto wskazywał na szereg uchybień, do których zdaniem jego doszło przy rozpoznaniu przedmiotowej sprawy /samo wyliczenie tych zarzutów obrońca umieścił na osiemnastu stronach/. Nie sposób jednak nie podnieść, iż część uchybień, wskazywanych przez obrońcę, gdyby nawet do nich doszło, to nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Co więcej, nawet sam obrońca nie wskazał aby podnoszone przez niego uchybienia w tym zakresie miały wpływ na treść zaskarżonego przez niego wyroku. Dotyczy to w szczególności zarzutów wskazanych w punktach pod literami od nn.) / str. 14/ do ss.) /str. 16/. Obrońca kwestionując fakt odczytywania świadkom przez Przewodniczącą składu wcześniej złożonych zeznań /wskazując na uchybienie art. 391 k.p.k./ w żadnym razie nie wskazał, ani też nie wykazał że uchybienie to /gdyby faktycznie do niego doszło/ miało wpływ na treść orzeczenia. Przypomnieć zatem należy, iż norma z art. 438pkt 2 k.p.k. stanowi, że orzeczenie ulega zmianie lub uchyleniu w razie stwierdzenia obrazy przepisów postępowania , jeśli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia. Nie każde zatem uchybienie przepisom postępowania, jeżeli nawet do niego dochodzi w trakcie rozpoznania sprawy spowodować może zmianę lub uchylenie orzeczenia, a jedynie takie, które mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Tak ukształtowana norma prawna

nakłada szczególnie na podmiot profesjonalny obowiązek wykazania, że wskazywane przez niego uchybienie przepisom postępowania mogło mieć wpływ na treść orzeczenia. Niewykazanie przez obrońcę wskazanego powyżej związku, zasadniczo postawione przez niego zarzuty wskazane w punktach od nn.) /str. 14/ do ss.) /str. 16/ czyni bezprzedmiotowymi, tym samym nie sposób było uznać je za zasadne. W punkcie b.) /str. 3 apelacji/ obrońca kwestionował ocenę zeznań M. S., której dokonał Sąd I instancji. Sąd Apelacyjny nie podzielił tego stanowiska. Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd Okręgowy dokonał wnikliwej analizy a następnie profesjonalnej oceny zeznań tego świadka, która to ocena pozostaje pod ochroną normy z art. 7 k.p.k. Jak wynika z treści uzasadnienia / przykładowo str. 83, 86, 90, 94, 110, 111, 112, 113, 114, 135, 137, 165, 179/ Sąd I instancji treści wynikające z zeznań M. S. zestawił z innym materiałem dowodowym i w oparciu o analizę całości tego materiału dokonał następnie oceny zeznań tego świadka. Jak już wskazano wyżej, ocena ta i argumentacja Sądu I instancji nie budzi żadnych zastrzeżeń. Reasumując, stwierdzić należy, że Sąd II instancji w całości podzielił ocenę zeznań świadka M. S., której dokonał Sąd I instancji. Także zarzut wskazany przez obrońcę w punkcie c.) /str. 3 apelacji/ nie był zasadny. Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd I instancji dokonał prawidłowej zarówno analizy, jak też oceny zeznań świadka M. W.. Argumentacja Sądu I instancji jest przekonująca, co więcej zgodna z twierdzeniem zawartym przez obrońcę w zarzucie /str. 117,139-140/. Zarzut wskazany przez obrońcę pod literą

d.) /str. 3 apelacji/ dotyczył kwestii ubocznej i nie mogącej mieć istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Podobnie, jak w przypadku innych zarzutów /wskazanych i omówionych we wcześniejszej części uzasadnienia/ także tym razem obrońca nie wykazał aby wskazywane przez niego uchybienie mogło mieć wpływ na treść orzeczenia. Okoliczność ta nie wynika także z uzasadnienia apelacji /str. 45- rozwinięcie zarzutu/. Odnosząc się jednak do oceny wskazanych w zarzucie zeznań świadków, której dokonał Sąd I instancji, zdaniem Sądu Apelacyjnego ocena ta pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Zeznania tych świadków ocenione zostały przez Sąd Okręgowy zgodnie z zasadami logicznego rozumowania i zgodnie z doświadczeniem życiowym. Argumentacja Sądu meriti /str. 139 uzasadnienia/ nie budzi żadnych zastrzeżeń. Zarzut wskazany przez obrońcę pod literą e.) /str. 4 apelacji /nie był zasadny. Ocena zeznań wymienionych świadków, której dokonał Sąd I instancji /str. 97/ pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Argumentacja Sądu I instancji, że świadkowie najwidoczniej bali się, że mogą ich dotknąć konsekwencje ze strony oskarżonych jest zarówno logiczna, jak też wynika z doświadczenia życiowego. Przedstawione przez obrońcę rozumowanie w tym zakresie nie jest logiczne. Zarówno doświadczenie zawodowe, jak też życiowe wyraźnie wskazuje, że osoby tzw. postronne bardzo niechętnie składają zeznania. Fakt składania obciążających zeznań osób, które stanęły pod zarzutami popełniania przestępstw w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w sposób oczywisty budzi u takich świadków obawę. Co więcej obawa

ta jest jak najbardziej uzasadniona. Okoliczność ta oczywisty jest także dla obrońcy, jednakże z pozycji osoby, którą reprezentuje, tj. oskarżonego i jako jego obrońca stara się formułując zarzuty apelacyjne nawet tak oczywistym kwestiom nadać inną treść. Zarzut wskazany pod literą f.) nie był zasadny. Ocena zeznań H. N. , której dokonał Sąd I instancji /poczynając od str. 131 uzasadnienia/ pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Podnosząc okoliczności, które zdaniem obrońcy miały zdyskwalifikować wiarygodność tego świadka, obrońca zupełnie pominął fakt, że świadek nawet podczas rozprawy rozpoznał i wskazał oskarżonego B.. Zarzut wskazany przez obrońcę pod literą g.) /str. 5 apelacji/ nie zasługiwał na uwzględnienie. Ocena zeznań świadków wskazanych przez obrońcę, której dokonał Sąd I instancji, wbrew twierdzeniom skarżącego pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Lektura uzasadnienia Sądu I instancji /w szczególności str. 150-151, 160 i nast./ nie budzi wątpliwości, że także w tym zakresie dowody ocenione zostały ze szczególną wnikliwością, a wnioski z nich wysnute były prawidłowe. Zarzut wskazany pod literą h.) /str. 5 apelacji/ - niezasadny. Odnośnie tego zarzutu obrońca nie wskazał które fragmenty zeznań T. M., którym Sąd I instancji nie dał wiary mogły mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w razie ich odmiennej oceny. Obrońca zupełnie jednak nie zauważył, iż świadek skorzystał z prawa do odmowy złożenia zeznań z racji toczącego się równoległe w jego sprawie postępowania. Ocena zeznań tego świadka przez Sąd I instancji jako przyjęta linia obrony była jak najbardziej logiczna i zgodna z doświadczeniem

życiowym. Podobnej ocenie, jak wyżej poddać należy zarzut wskazany przez obrońcę pod literą i.) /str. 5 apelacji/. Sąd I instancji szczegółowo wskazał z jakich powodów zeznania K. uznał za przyjętą przez niego linię obrony /str. 93 uzasadnienia/. Także w tym zakresie, wbrew twierdzeniom skarżącego nie doszło do wskazywanego przez niego uchybienia. Nie był zasadny także zarzut wskazany pod literą j.) /str. 6 apelacji/ Wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd I instancji poddał analizie zeznania M. R., czemu dał wyraz w treści uzasadnienia / np. str. 107/. Nadto skarżący podnosząc zarzut obrazy art. 8§1 k.p.k. w żadnym razie nie wykazał na czym konkretnie miało polegać uchybienie Sądu I instancji. Z uzasadnienia bowiem Sądu Okręgowego wynika, iż fakt wcześniejszego skazania M. R. był elementem ustaleń faktycznych a nie, jak sugerować usiłuje obrońca, orzeczeniem wiążącym Sąd I instancji w przedmiotowej sprawie. Nie były zasadne zarzuty wskazane przez obrońcę pod literami k.);l.),m.), gdyż także w odniesieniu do zeznań wymienionych w tych punktach świadków Sąd I instancji nie uchybił wskazanym przepisom ustawy przez obrońcę. Lektura uzasadnienia Sądu Okręgowego prowadzi do wniosku, że Sąd ten poddał analizie całość materiału dowodowego i w oparciu o tę analizę dokonał ustaleń faktycznych, a dając wiarę zeznaniom konkretnej treści w sposób oczywisty zdyskwalifikował zeznania stojące w sprzeczności z nimi. Okoliczność ta znajduje odzwierciedlenie w sporządzonym uzasadnieniu. Nadto także obrońca nie wykazał, aby wskazane uchybienia, do których miało dojść jego zdaniem, mogły mieć wpływ

na treść orzeczenia. W punktach pod literami n.), o.),p.), q.), r.) obrońca kwestionował ocenę wskazanych w tych punktach zeznań świadków, której dokonał Sąd Okręgowy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego – także w tym zakresie Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny poszczególnych zeznań świadków, która to ocena pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Nadto należy wskazać, iż Sąd I instancji konsekwentnie oceniając depozycje np. T. Ś. za wiarygodne, tym samym przeciwstawne zeznania uznał za niewiarygodne, przy czym stanowisko swoje prawidłowo uzasadnił. Takim przykładem są właśnie zeznania A. C. (2), które częściowo uznane zostały za wiarygodne, a częściowo nie /str. 113- 114 uzasadnienia/. Argumentacja Sądu I instancji jest w pełni przekonująca. W punktach pod literami s.),t.), u.) /str. 8 apelacji/, skarżący zarzucił Sądowi I instancji brak oceny depozycji wskazanych tam osób, bądź ich lakoniczną ocenę, wskazując iż ocena wiarygodności każdego dowodu jest obowiązkiem organów postępowania karnego. Zarzuty nie są zasadne. Wbrew twierdzeniom obrońcy dowód, który nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy nie wymaga szczegółowej oceny. Stwierdzić zatem należy, iż Sąd I instancji prawidłowo wskazał, które dowody miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i zostały szerzej omówione w pisemnych motywach wyroku. Sąd nie uchybił ani art. 410 k.p.k., ani też art.424§1 pkt 1 k.p.k. Przypomnieć należy, iż także norma art. 424 §1 k.p.k. zobowiązuje sąd do zwięzłego przedstawienia udowodnionych faktów, oraz wskazania dowodów, na których się w tej mierze oparł i z jakich powodów nie uznał dowodów

przeciwnych. Zarzut wskazany pod literą v.) nie jest zasadny, a przedstawiona argumentacja jest nielogiczna. Zdaniem skarżącego fakt, że G. D. przyznał, iż kupował narkotyki od T. Ś. na własny użytek – nakazywał uznanie jego zeznań w całości za wiarygodne, tj. także w zakresie, w jakim zaprzeczał swojemu uczestnictwu w obrocie narkotykami. Zdaniem obrońcy, gdyby świadek składał niewiarygodne zeznania, to także nie przyznałby się do kupowania narkotyków na własny użytek od T. Ś.. Wbrew twierdzeniom obrońcy zaproponowana przez niego ocena zeznań tego świadka nie koresponduje z doświadczeniem życiowym i trudno w rozumowaniu tym doszukać się logiki. Ocena ta jest tak oczywista, że zasadniczo nie wymaga szerszej argumentacji. Reasumując stwierdzić należy, że Sąd I instancji także tym razem dokonał prawidłowej oceny zeznań świadka D.. Zarzut wskazany pod literą w.) niezasadny. Sąd I instancji w sposób drobiazgowy wręcz wskazał z jakich powodów wyjaśnienia oskarżonych uznał za niewiarygodne. Stanowisko Sądu I instancji jest w pełni zasadne, Sąd Apelacyjny także w tym zakresie aprobuje to stanowisko. Zbędnym byłoby przytaczanie obszernych fragmentów z uzasadnienia Sądu meriti. Nadto byłoby to uchybienie nakazowi – zwięzłego odniesienia się do zarzutów. Wskazując zarzuty pod literami x.) i y.) skarżący nie wykazał, aby podnoszone przez niego uchybienie faktycznie miało wpływ na treść zapadłego orzeczenia, zatem także te zarzuty uznać należało za niezasadne. Zarzut wskazany pod literą z.) uznać należy za oczywiście bezzasadny a wręcz budzący zdziwienie, że sformułowany został przez

profesjonalnego pełnomocnika, jakim jest obrońca. Argumentacja obrońcy w uzasadnieniu /str. 57-59/ w żadnym razie nie wskazuje na brak bezstronności po stronie Przewodniczącej, wręcz przeciwnie wskazuje na profesjonalne prowadzenie przedmiotowej sprawy. Dziwi, że profesjonalny obrońca z faktu nieuwzględnienia wniosku procesowego wywodzi brak bezstronności po stronie Przewodniczącej. Zarzut pod literami aa.) zasadniczo sprowadza się, podobnie jak większość zarzutów tego obrońcy do kwestionowania i polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji i także ten zarzut uznać należało za niezasadny. Zarzuty wskazane pod literami bb.), cc.), dd.), ee.), ff.), gg.), /str. 10-12 apelacji/ odnoszą się do stanowiska Sądu I instancji w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych. W tym zakresie zarzuty nie były zasadne, a Sąd Apelacyjny dał temu wyraz także oddalając złożone w tym zakresie wniosku przed Sądem II instancji. Co więcej, słusznie wskazał Sąd I instancji, że były to wnioski zmierzające jedynie do przedłużenia postępowania. Zarzuty wskazane pod literami hh.) i ii.) /str. 13 apelacji/ uznać należy za niezasadne a przede wszystkim skarżący nie wykazał, aby uchybienia, które wskazuje chociażby mogły mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia, zatem należy je uznać także za bezprzedmiotowe. Zarzut sformułowany pod literami jj.) uznać należy za oczywiście bezzasadny. Obrońca wskazuje że stan zdrowia oskarżonego w zakresie możliwości jego uczestniczenia w rozprawie stwierdzona powinna być opinią biegłego. Z takim stanowiskiem nie sposób się zgodzić

i słusznie uznał Sąd I instancji, że stan zdrowia oskarżonego oceniony został w oparciu o opinię zespołu medycznego karetki pogotowia w zakresie możliwości uczestniczenia w rozprawie. Zarzuty wskazane pod literami kk.) i ll.) /str. 13-14 apelacji/- niezasadne. obrońca nie wykazał aby faktycznie doszło do istotnych dla rozstrzygnięcia uchybień. Także niezasadny był zarzut wskazany w pod literami mm.) /str. 14 apelacji/ niezasadność ta była oczywista. Nie może być mowy o naruszeniu przez Sąd I instancji normy z art. 390§2 k.p.k. Słuszność zastosowania tej normy przez Sąd Okręgowy była tak oczywista, jak oczywista była niezasadność postawionego zarzutu w tym zakresie. Zarzuty wskazane pod literami tt.), uu.), vv.) ww.) xx.) yy.) /str. 16-18 apelacji/, a wskazujące na uchybienia normy z art. 410 k.p.k. przez Sąd I instancji nie były zasadne. Wskazane wybiórczo okoliczności doprowadzić miały do zakwestionowania oceny zeznań T. Ś., której dokonał Sąd I instancji. Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd Okręgowy nie uchybił art. 410 k.p.k. i wziął pod uwagę wszelkie okoliczności sprawy. Tak, jak wskazano wyżej Sąd I instancji dokonał ustaleń w oparciu o całość zgromadzonego materiału dowodowego. Wskazywanie na wybiórcze fragmenty zeznań czy wyjaśnień oskarżonych a tym bardziej na ich domniemania /zarzut pod literami uu.) w żadnym razie nie może doprowadzić do skutecznego podważenia prawidłowych ustaleń Sądu I instancji. Wobec faktu, że nie doszło do naruszeń wskazanych przez obrońcę w punkcie 1 apelacji, nie mogło być mowy, że doszło do uchybienia, które wskazane zostało przez obrońcę w punkcie drugim

apelacji. Lakonicznie wskazany zarzut uchybienia z art. 438 pkt 3 k.p.k. jako konsekwencja obrazy przepisów postępowania pozwala na odniesienie się do tego zarzutu w równie lakoniczny sposób, co uczyniono powyżej, stosując się przy tym do zasady zwięzłości.

Odnosnie zarzutów apelacyjnych obrońców A. C. (1)

Obrońcy zarzucili Sądowi I instancji uchybienie art. 7 k.p.k. w zakresie oceny zeznań T. Ś. . Jak wskazano powyżej – Sąd Apelacyjny w całości podzielił stanowisko Sądu I instancji w zakresie oceny zeznań tego świadka. Powtórzyć jedynie należy, że ocena ta pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Wbrew twierdzeniom obrońców Sąd Okręgowy na kartach uzasadnienia wskazanych powyżej w sposób szczegółowy przeanalizował treści podawane przez tego świadka i zestawił je z innymi dowodami, które zgromadzone zostały w sprawie. Poddając całość analizie, Sąd Okręgowy wyciągnął prawidłowe wnioski w oparciu , o które ustalił poszczególne stany faktyczne także w zakresie czynów przypisanych oskarżonej C.. Nie sposób zgodzić się z twierdzeniem obrońców A. C. (1), że jej sprawstwo ustalone zostało jedynie w oparciu o zeznania T. Ś.. Sąd I instancji dał wyraz temu w sporządzonym uzasadnieniu, tj. wskazał szczegółowo na inne dowody, które w sposób bądź to pośredni, bądź bezpośredni potwierdzały zeznania tego świadka. Nie budzi także żadnych wątpliwości ocena zeznań T. Ś. także w zakresie, w jakim były jedynym materiałem dowodowym, stanowiącym o sprawstwie A. C. (1). Usiłując podważyć prawidłowość oceny zeznań T. Ś.,

której dokonał Sąd I instancji, obrońcy wskazywali wybiórczo na te fragmenty zeznań, które jedynie pozornie mogłyby świadczyć o konieczności dyskwalifikacji całości depozycji tego świadka. Reasumując, stwierdzić należy ponownie, iż ocena zeznań T. Ś. pozostaje pod ochroną normy z art. 7 k.p.k. Sąd Apelacyjny nie znalazł także podstaw do zakwestionowania oceny zeznań J. P. /zarzut adw. L./ także w zakresie dotyczącym sprzedaży samochodu oskarżonej. Nie jest przekonująca argumentacja obrońcy, w której odwołuje się do wyliczeń matematycznych. Kwestionując ocenę zeznań P. R. i M. W. – obrońca wywodził, iż Sąd I instancji niezasadnie uznał, że świadkowie ci potwierdzili wersję T. Ś. o ułudzeniu mu na terenie Sądu Okręgowego /str. 16 uzasadnienia S.O./. Prawidłowa interpretacja wskazanego przez obrońcę fragmentu uzasadnienia Sądu I instancji prowadzi do wniosku, iż Sąd uznał, że informacje podawane przez tych świadków uwiarygodniały zeznania T. Ś.. Taki wniosek wypływa już bezpośrednio z analizy zeznań tych świadków i taka ich ocena jest jak najbardziej uprawniona. Wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd I instancji dokonał prawidłowej analizy połączeń także w zakresie w jakim poszczególnymi numerami telefonów posługiwała się oskarżona. We wskazywanym fragmencie uzasadnienia ze strony 104, wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd I instancji nie poczynił stanowczych ustaleń na niekorzyść oskarżonej. Były to jedynie przypuszczenia, co wprost wynika z treści uzasadnienia – „Powyższe może świadczyć o tym, iż oskarżeni korzystając ze znajomości z pracownikami strzelnic nie wpisywali się na obowiązkową listę

osób korzystających i w związku z tym ich dane nie zostały odnotowane“. Zarzut obrońcy uznać należało zatem za niezasadny. Podnosząc zarzut obrazy art. 410 k.p.k. /apelacja adw. J. L./ obrońca nie wykazał aby faktycznie doszło do uchybienia przywołanej przez niego normie. Wskazując wybiórczo na fragmenty zeznań T. Ś. obrońca ponownie usiłował zakwestionować ocenę zeznań tego świadka, której dokonał Sąd I instancji. Analizie poddać jednak należało całość zeznań T. Ś., czemu sprostał Sąd I instancji. Wbrew zatem twierdzeniom obrońcy nie doszło do uchybienia normie z art. 410 k.p.k. Drugi z obrońców A. C. (1) kwestionował także ocenę zeznań szeregu świadków /pkt 2,3,4,5, 6,7,8 apelacji/, której dokonał Sąd I instancji. Odnośnie oceny zeznań L. /str. 145 uzasadnienia/ Sąd Apelacyjny w całości podzielił stanowisko Sądu I instancji oraz argumentację wskazaną w uzasadnieniu, tym samym uznając zarzut apelacyjny za niezasadny. Nie budzi także żadnych zastrzeżeń ocena zeznań D. K. / str. 93 i nast. uzasadnienia/, której dokonał Sąd I instancji. Fakt, że świadek został uniewinniony w innej sprawie nie jest wiążący w przedmiotowej sprawie. Nie sposób zatem podzielić stanowiska obrońcy, że skoro w innej sprawie K. został uniewinniony a zeznania obciążające go składał T. Ś., to także w przedmiotowej sprawie należało uznać zeznania D. K. w całości za wiarygodne. Automatyzm proponowany przez obrońcę nie znajduje uzasadnienia w normie art. 7 k.p.k. Zarzut wskazany przez obrońcę w punkcie 4 apelacji jest tożsamy z zarzutem obrońcy oskarżonego B. pod litera e.) Wobec faktu, że w niniejszym uzasadnieniu do kwestii tej Sąd Apelacyjny odniósł

się we wcześniejszej części, tj. odnosząc się do zarzutów obrońcy oskarżonego B.- odesłać zatem należy do tej części - zbędnym byłoby ponowne przytaczanie wskazanej tam argumentacji. Zarzut wskazany przez tego obrońcę w punkcie 5 był także przedmiotem analizy, gdyż jest tożsamy z zarzutem drugiego z obrońców A. C. (1) / zarzut pod numerem II lit. a.) - wskazany jako przedostatni/ także w tym zakresie odesłać należy do wcześniejszej części uzasadnienia, uznając, że ponowne przytaczanie tych samych argumentów byłoby zbędne. Za niezasadną uznać należało także krytykę obrońcy wskazaną w punkcie 6 apelacji. Dotyczyła ona oceny Sądu I instancji odnoszącej się do faktu posiadania przez oskarżoną kilku numerów telefonów. Także w tym zakresie i na tle innych dowodów, które zgromadzone zostały w sprawie – wnioski Sądu I instancji były prawidłowe. Na marginesie zauważyć należy, iż nic nie stało na przeszkodzie, aby z numerów tych korzystali także członkowie rodziny oskarżonej. Co do zasady teza postawiona przez skarżącego nie wyklucza ustaleń, których dokonał Sąd I instancji. Odnosząc się do kolejnego zarzutu – wskazanego pod numerem 7- obrońca nie wykazał, aby podnoszona przez niego kwestia mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia. Co więcej nawet zarzut postawiony został jako przypuszczenie- „co stanowić może oczywistą sugestię dla świadka”. W tych okolicznościach trudno było uznać zarzut za zasadny. Także zarzut wskazany w punkcie 8 nie był zasadny, gdyż okoliczność wskazywana przez obrońcę, co do zasady nie mogła eliminować ustaleń Sądu I instancji w tym zakresie. Przypomnieć jedynie

należy, iż także J. P. zeznała, że T. Ś. korzystał z jej telefonu. Zarzuty wskazane przez obrońcę w punktach od 9 do 13 /zarzuty adw. S./ dotyczą tych samych kwestii, które wskazane zostały przez obrońcę oskarżonego B. pod literami od bb.) /str. 10 apelacji/ do ee.) /str.12 apelacji/. Także w tym zakresie odesłać należy do wcześniejszej części uzasadnienia, uznając, że ponowne przytaczanie tych samych argumentów byłoby zbędne. Identyczna sytuacja ma miejsce w odniesieniu do zarzutów wskazanych przez obrońcę A. C. (1) w punktach 14,15 i 16 – są także niemal identyczne z zarzutami, jakie postawił obrońca oskarżonego B. odpowiednio pod literami ff.), mm.) i nn.). Także w tym zakresie odesłać należy do wcześniejszej części uzasadnienia, uznając, że ponowne przytaczanie tych samych argumentów byłoby zbędne. W punktach 17 do 19 obrońca wskazując na uchybienie normie z art. 410 k.p.k. wskazywał wybiórczo fragmenty zeznań T. Ś. w zestawieniu z innymi dowodami w celu zdyskwalifikowania tych pierwszych. Ponownie wskazać należy, iż do uchybienia, które wskazywał obrońca nie doszło. Także ponownie zaznaczyć należy, iż Sąd I instancji dokonał całościowej analizy zeznań kwestionowanego świadka, uwzględniając przy tym zarówno pewne drobne rozbieżności, jak też niepamięć. Argumentacja Sądu I instancji nie budzi żadnych zastrzeżeń, a zatem zarzuty obrońcy uznać należało za niezasadne. W punkcie 20 obrońca zarzucił naruszenie przez Sąd I instancji normy z art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. Odpowiedzią na tak postawiony zarzut jest przepis art. 455a k.p.k. Obaj obrońcy oskarżonej podnosili uchybienie w postaci

błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie sprawstwa. Uchybienia te miałyby być następstwem uchybień przepisom postępowania karnego. Wobec nie stwierdzenia wskazywanych przez obrońców uchybień przepisom postępowania – także zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonej uznać należało za bezzasadne.

Za zasadne natomiast uznać należało zarzuty obrońców w części, w której kwestionowali wcześniejszą karalność oskarżonej. Zgodnie z twierdzeniem obrońców w chwili wyrokowania wcześniejsze skazanie A. C. (1) uległo zatarciu. W tym zakresie Sąd Apelacyjny uwzględnił zarzuty apelacyjne. Wobec tego faktu także kary jednostkowe i karę łączną, które orzeczone zostały oskarżonej należało obniżyć, traktując A. C. (1) jako osobę niekaraną. W tym zakresie za zasadny uznać należało zarzut adw. L. w zakresie w jakim podnosił uchybienie art. 438pkt 4 k.p.k.

Odnosnie zarzutów apelacyjnych obrońcy V. P..

Podobnie jak wszystkie apelacje, także wniesiona na korzyść wskazanego powyżej oskarżonego w przeważającej części kwestionowała ocenę zeznań T. Ś., której dokonał Sąd I instancji. Także w tym przypadku obrońca w sposób wybiórczy zestawiał szereg okoliczności, które zdaniem jego świadczyły o niewiarygodności zeznań tego świadka. Była to subiektywna ocena obrońcy i wynikająca także, a może przede wszystkim z jego roli, jaką pełnił w procesie, tj. obrońcy oskarżonego. Zarzut podniesiony w punkcie 1 a.) nie był zasadny. Obrońca wskazywał

bowiem na niuanse, które w żadnym razie nie mogły zdecydować generalnie o wiarygodności, bądź jej zaprzeczeniu w odniesieniu do zeznań T. Ś.. Podobnie rzecz wygląda w odniesieniu do zarzutów sformułowanych w punkcie I.1.b.). Obrońca także wybiórczo wskazał na szereg drobniejszych okoliczności, które jego zdaniem świadczyć miały o niewiarygodności całości depozycji T. Ś.. Wskazane przez obrońcę niuanse a nawet ich suma nie mogą doprowadzić do całkowitego zakwestionowania wiarygodności T. Ś.. Sąd I instancji począwszy od strony 83 uzasadnienia w sposób nieomalże drobiazgowy przeanalizował depozycje tego świadka zestawiając je z zeznaniami, wyjaśnieniami innych osób, jak też z pozostałym materiałem dowodowym. Sąd meriti odniósł się także szczegółowo do motywów, które przyświecały świadkowi na kolejnych etapach postępowania podczas składania przez niego zarówno wyjaśnień, jak też zeznań. Wielokrotnie już wskazano, że ocena Sądu I instancji jest profesjonalna i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Nadto podnieść należy, iż zeznania świadków wskazanych w punkcie a.) /str. 2 apelacji/ Sąd I instancji uznał za wiarygodne w zakresie, w jakim wskazane zostało to w uzasadnieniu. W punktach I.1. b.), c.), d.) podobnie, jak powyżej obrońca starał się „wylapać” najdrobniejsze niuanse, aby w oparciu o nie zakwestionować ocenę depozycji T. Ś.. Przykładowo /str. 3 apelacji/ - obrońca wskazywał, że świadek w przedmiocie daty odbioru narkotyków z lodowiska S. wskazywał luty 2009r. a następnie prostował, że chodziło o luty 2010r. Analizując chociażby tę kwestię wskazać należy, iż taka omyłka świadka, którą zresztą, jak stwierdził

obrońca – sam świadek prostował – w żadnym razie nie może doprowadzić do dyskwalifikacji całości jego depozycji. To właśnie zasady zarówno doświadczenia życiowego, jak też logicznego rozumowania przemawiają za uznaniem, iż odtwarzanie zdarzeń z przeszłości może być dotknięte niepamięcią pewnych szczegółów. Autokorekta /prostowanie własnej wypowiedzi/ tym bardziej świadczy o tym, że świadek starał się rzetelnie i precyzyjnie odtworzyć zdarzenia, w których brał udział. Reasumując stwierdzić należy, że wskazywane przez obrońcę pozorne rozbieżności w depozycjach T. Ś. nie umknęły Sądowi I instancji, zostały przez ten Sąd ocenione i zarzut skarżącego zmierzający do całkowitej dyskwalifikacji wiarygodności tego świadka nie był trafiony. Zarzuty wskazane przez obrońcę w punktach I.1. e.) i f.) nie były trafne. Fakt nie postawienia zarzutów osobom tam wskazanym, czy też nie skazania osób z punktu f.) w sposób oczywisty nie pozostaje w bezpośrednim związku z ustaleniem, że V. P. kierował zorganizowaną grupą przestępczą, o zbrojnym charakterze, jak też popełnieniem poszczególnych przestępstw przypisanych w przedmiotowej sprawie. Zarzut wskazany w punkcie I.2. podobnie, jak wcześniejsze zarzuty zmierzał jedynie do zakwestionowania wiarygodności zeznań świadka T. Ś. i jako taki uznać należało za niezasadny z powodów, które niejednokrotnie wskazane zostały we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia. Zarzut wskazany przez skarżącego w punkcie I. 3) dotyczy kwestii absolutnie drugorzędnej, która nie miała wpływu bezpośredniego na wynik orzeczenia. Zarzuty z

punktów I. 4,5,6, są tożsame z zarzutami, które podniesione były przez obrońcę oskarżonego B. odpowiednio pod literami d.), e.). Zbędnym byłoby ponowne przytaczanie wskazanych tam argumentów, stosując się przy tym do dyrektywy zwięzłości, odesłać należy do wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia. Zarzut wskazany w punkcie I. 7 stanowi nie mającą większego znaczenia polemikę z uprawdopodobnieniem faktu przez Sąd I instancji. Z natury rzeczy uprawdopodobnienie nie stanowi 100- procentowego stwierdzenia danej okoliczności, a jedynie przypuszczenie, że okoliczność taka mogła mieć miejsce. Skarżący nie wykazał aby uprawdopodobnienie okoliczności, o której traktuje w punkcie I.7 apelacji było nieuprawnione. Argumentacja obrońcy w tym zakresie nie jest logiczna, a zatem nie może być przekonującą. Zarzut z punktu I.8 miał zakwestionować ocenę depozycji A. P., której dokonał Sąd I instancji. Skarżący wskazując wybiórczo na jeden z elementów poprzez poddanie go subiektywnej interpretacji zamierzał zdyskwalifikować wiarygodność tego świadka. Zauważyć należy, iż Sąd I instancji poddał analizie całościowe depozycje świadka zestawiając je przy tym z innymi dowodami. Sąd Okręgowy precyzyjnie wskazał w jakim zakresie zeznania A. P. korelują z innym materiałem dowodowym. Ocena ta pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Kwestionując w punkcie I.9 apelacji ocenę wyjaśnień oskarżonego i współoskarżonych nie wskazał żadnych okoliczności, które mogłyby skutecznie podważyć tę ocenę. Także tej kwestii Sąd Okręgowy poświęcił wiele stron sporządzonego uzasadnienia. Sąd Apelacyjny w

całości podziela stanowisko Sądu I instancji, uznając jednocześnie zarzut obrońcy za polemikę ze słusznym stanowiskiem Sądu meriti. Uznając przy tym, że ocena depozycji świadka T. Ś., której dokonał Sąd I instancji była prawidłowa i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., tym samym Sąd Apelacyjny podzielił także stanowisko Sądu Okręgowego w zakresie oceny wyjaśnień wszystkich oskarżonych. Odnosząc się do zarzutu sformułowanego w punkcie II. 10 – wskazać należy, iż Sąd I instancji poczynając od strony 171 uzasadnienia w sposób precyzyjny wskazał z jakich powodów przypisał oskarżonemu kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym. Sąd II instancji w całości aprobuje to stanowisko, uznając zarzut w tym zakresie za chybiony. Zarzut wskazany w punkcie III. 11. nie był zasadny. Wbrew twierdzeniom obrońcy przypisany oskarżonemu czyn z art. 263§2 k.k. zawierał znamiona wskazanego w wymienionym przepisie przestępstwa. Co do zasady okazał się natomiast zarzut sformułowany w punkcie III. 12. Rację ma skarżący, że Sąd I nie poczynił stosownych ustaleń, a przynajmniej nie wskazał ich w sporządzonym uzasadnieniu w zakresie normy z art. 64§1 k.k., która zastosowana została wobec V. P.. Brak rozważań w tym zakresie należałoby potraktować jako uchybienie art. 424§1 pkt 2 k.p.k. Mając jednak na uwadze przepis art. 455a k.p.k. Sąd Apelacyjny zobowiązany był do ustalenia, czy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy możliwym jest konwalidowanie uchybienia Sądu I instancji. Na kartach 9008 – 9011 zamieszczona została dokumentacja

– informacja o pobytach i orzeczeniach dot. oskarżonego V. P., zaś na kartach 18843-18844 znajduje się aktualna karta karna oskarżonego. Informacje z dokumentów tych potwierdzają zasadność zastosowania wobec oskarżonego instytucji z art. 64§1 k.k. w stosunku do przypisanych mu przestępstw w punktach 23, 25,26 wyroku. Jeżeli chodzi o rozstrzygnięcie w punkcie 24 – w tym przypadku Sąd I instancji niezasadnie przypisał oskarżonemu kwalifikację z art. 64§1 k.k. Co prawda oskarżony był uprzednio karany z art. 263§1 k.k. w sprawie o sygn. akt XVIIIK 120/08. Wyrok ten uprawomocnił się 02.11.2010r. Czynu, przypisanego w punkcie 24 wyroku oskarżony dopuścił się w okresie od listopada 2009r. do co najmniej października 2010r. W tych okolicznościach oczywistym jest, że przypisanie art. 64§1 k.k. było niezasadne i w tym zakresie należało zmienić zaskarżony wyrok poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 24 wskazanej powyżej normy.

Oдноśnie zarzutów apelacyjnych obrońców M. U..

Podobnie jak inni skarżący, także obrońcy oskarżonego U. kwestionowali ocenę zeznań T. Ś.. Jak wskazano już wielokrotnie – ocena zeznań T. Ś., której dokonał Sąd I instancji pozostaje pod ochroną normy art. 7 k.p.k. Zarzuty wskazane w punktach od 1 do 4 /apelacja adw. S. J./ dotyczą wiarygodności zeznań T. Ś.. Obrońca kwestionując ocenę zeznań wskazanego wyżej świadka, które złożone były w postępowaniu przygotowawczym podnosił jednocześnie, że te

złożone przed sądem nie zostały potwierdzone przez M. B. i w związku z tym nie zasługiwały na uznanie ich za wiarygodne. Fakt, że M. B. zaprzeczał zeznaniom Ś. w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie był absolutnie zaskoczeniem. Wręcz przeciwnie, dla przypomnienia- T. Ś. obciążał swoimi zeznaniami także B., który w przedmiotowej sprawie ma status oskarżonego. Wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd I instancji był bardzo konsekwentny dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w tym także zeznań Ś. i wyjaśnień B.. Uznając wyjaśnienia B. za niewiarygodne a zeznania Ś. za wiarygodne Sąd Okręgowy nie uchybił dyrektywom z art. 7 k.p.k. W tych okolicznościach zarzuty obrońcy uznać należało za bezzasadne. W punkcie 5 apelacji obrońca zarzucił wadliwość sporządzonego przez Sąd I instancji uzasadnienia. Obrońca zarzucił Sądowi meriti brak omówienia wyjaśnień oskarżonych oraz zeznań świadków, co zdaniem skarżącego stanowi wymóg kodeksowy. Po pierwsze- Sąd I instancji wbrew twierdzeniom obrońcy dokonał omówienia wyjaśnień każdego z oskarżonych, jak też większości przesłuchanych świadków. Po drugie- żaden przepis k.p.k. nie wymaga aby sąd w uzasadnieniu dokonywał omówienia wyjaśnień oskarżonych, bądź zeznań świadków. Z tych przyczyn zarzut w punkcie 5 apelacji w tym zakresie uznać należało za niezasadny. Wskazać przy tym należy, iż zarzut w dalszej części w punkcie 5 jest wręcz nielogiczny. Z jednej strony bowiem obrońca podnosi brak omówienia i oceny materiału dowodowego, a z drugiej strony podnosi, iż uchybienie to spowodowało przekroczenie granic swobodnej

oceny dowodów. Nadto wskazać jeszcze należy na treść art. 455a k.p.k. w zakresie postawionego przez obrońcę zarzutu w punkcie 5.

W punkcie 6 apelacji obrońca kwestionował prawidłowość zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego. Sąd I instancji nie uzasadnił swojego stanowiska w tym zakresie. Wskazać zatem należy na art. 420 k.p.k. jako normę znajdującą zastosowanie w zakresie podniesionego zarzutu. Drugi z obrońców /adw. P. F./ w punkcie 1.a.) apelacji zarzucił naruszenie przez Sąd I instancji normy z art. 7 k.p.k. w odniesieniu do oceny zeznań świadków, w szczególności T. Ś. i wyjaśnień oskarżonych. W tym zakresie Sąd Apelacyjny nie podzielił krytyki obrońcy, uznając, że zarzut nie był zasadny. Zbędnym byłoby ponowne przytaczanie stanowiska Sądu Apelacyjnego w zakresie oceny materiału dowodowego, której dokonał Sąd I instancji, odsyłając w tym zakresie do wcześniejszej części uzasadnienia, jako, że zarzut ten podnoszony był bez wyjątku przez każdego z obrońców. Także zarzut wskazany w punkcie 1 b.) nie był zasadny i Sąd Apelacyjny w całości podzielił stanowisko Sądu I instancji w zakresie oddalenia wniosków dowodowych. Także ta kwestia była już przedmiotem rozważań we wcześniejszej części uzasadnienia. Zarzut wskazany w punkcie 1 c.) w odniesieniu do oskarżonego U. był zasadny jedynie w zakresie uchybienia przez Sąd I instancji art. 424 k.p.k. i to w zakresie, w jakim nie dotyczyło oceny materiału dowodowego, stąd też za niezasadny uznać należało wnioski obrońcy o zwrócenie akt Sądowi Okręgowemu w celu uzupełnienia uzasadnienia

<p>w niezbędnym zakresie. Uznając, że Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zarzut wskazany przez obrońcę w punkcie 2 apelacji uznać należało za niezasadny. Prawidłowa ocena materiału dowodowego słusznie doprowadziła Sąd I instancji do ustaleń odnośnie sprawstwa M. U. w zakresie przypisanych mu przestępstw. Reasumując, stwierdzić należy, iż zarzuty obrońców M. U. nie zasługiwały na uwzględnienie.</p>		
<p>Wnioski</p>		
<p>Wnioski obrońcy M. B.</p> <ul style="list-style-type: none"> - o uchylenie do ponownego rozpoznania - o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconych mu czynów 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Wnioski obrońców oskarżonej A. C. (1)</p> <ul style="list-style-type: none"> - o uchylenie do ponownego rozpoznania - o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconych mu czynów 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Wniosek obrońcy oskarżonego V. P.</p> <ul style="list-style-type: none"> - o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconych mu czynów 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Wnioski obrońców M. U.</p> <ul style="list-style-type: none"> - o uchylenie do ponownego rozpoznania - o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconych mu czynów 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Z uwagi na fakt, że co do zasady zarzuty apelacyjne w oparciu, o które obrońcy wnosili o uniewinnienie oskarżonych uznane zostały za niezasadne - także wnioski uznać należało za niezasadne.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wobec M. B. oraz M. U. – zaskarżony wyrok utrzymany został w całości w mocy. Wobec A. C. (1) oraz V. P. wyrok utrzymany został w mocy poza tą częścią, która wobec tych oskarżonych została zmieniona, co wskazane zostanie poniżej.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
- rozstrzygnięcia Sądu w tym zakresie były prawidłowe, zarzuty niezasadne.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Wobec V. P. : zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że: uchylono wyrok w punkcie 27 o orzeczeniu kary łącznej pozbawienia wolności; wyeliminowano z kwalifikacji przypisanego oskarżonemu w punkcie 24 czynu art. 64§1 k.k. i obniżono orzeczoną wobec niego karę pozbawienia wolności do 2 /dwóch/ lat; przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na podst. art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 1 lipca 2015 r. orzeczone w pkt. 22, 23, 25, 26 oraz powyżej kary pozbawienia wolności połączono i wymierzono oskarżonemu karę łączną 8(osiem) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k. zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie od dnia 3 września 2015 roku do dnia 30 maja 2016 roku;

Wobec A. C. (1) : zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że: uchylono wyrok w punkcie 12 o orzeczeniu kary łącznej pozbawienia wolności; obniżono orzeczone wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności w następujący sposób- w punkcie 9 do roku i 6 /sześciu/ miesięcy; w punkcie 10 do 4 /czterech/ lat; w punkcie 11 do 2 /dwóch/ lat ; przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na podst. art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 1 lipca 2015 r. orzeczone powyżej kary pozbawienia wolności połączono i wymierzono oskarżonej karę łączną 5(pięciu) lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k. zaliczono oskarżonej na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie od dnia 2 października 2012 roku do dnia 15 stycznia 2016 roku.

Zwiążle o powodach zmiany

Zmiana orzeczenia odnośnie oskarżonych podyktowana była częściową zasadnością zarzutów, które podniesione zostały przez obrońców wskazanych powyżej oskarżonych. Wobec uznania ich zasadności i wobec faktu, że uchybienia Sądu I instancji przekładały się bezpośrednio na wymiar kar, pomimo braku wniosku / chociażby alternatywnego w tym przedmiocie/ ze strony obrońców, także na nowo ukształtować należało wymiar kar pozbawienia wolności wobec tych oskarżonych w sposób wskazany powyżej.

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
Nie dotyczy		

5.4. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. <u>Koszty Procesu</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
4	Zwolniono oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za instancję odwoławczą obciążając wydatkami Skarb Państwa.	
7. <u>PODPIS</u>		
Piotr Schab Anna Zdziarska Dorota Radlińska		

1.3 <u>Granice zaskarżenia</u>		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. B.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2	

ustalenie, którego dotyczy apelacja	marca 2017 r., sygn. akt XII K 108/13		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
#na korzyść #na niekorzyść	# w całości		
#w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# zmiana

<i>1.3 Granice zaskarżenia</i>	
Wpisać kolejny numer załącznika 2	
Podmiot wnoszący apelację	Adw. J. L. - obrońca oskarżonej A. C. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt XII K 108/13

<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
#na korzyść #na niekorzyść	# w całości		
#w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>	
Wpisać kolejny numer załącznika 3	
Podmiot wnoszący apelację	Adw. J. S. obrońca oskarżonej A. C. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt XII K 108/13
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>	

#na korzyść #na niekorzyść	# w całości		
#w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana
<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 4			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego V. P.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt XII K 108/13		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
#na korzyść #na niekorzyść	# w całości		

#w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3</u> <i>Granice zaskarżenia</i>		
Wpisać kolejny numer załącznika 5		
Podmiot wnoszący apelację	Adw. S. J. obrońca oskarżonego M. U.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt XII K 108/13	
<u>1.3.1</u> <i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
#na korzyść #na niekorzyść	# w całości	
#w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>		
Wpisać kolejny numer załącznika 6		
Podmiot wnoszący apelację	Adw. P. F. obrońca oskarżonego M. U.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt XII K 108/13	
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
#na korzyść #na niekorzyść	# w całości	
#w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# zmiana